

La renovació del socialisme

El socialisme català viu un dels moments més reeixits en ocupació de poder; però un dels més dèbils en suport electoral. Tot i semblar una contradicció, no ho és. Una estratègia acuradament dissenyada fa més de 10 anys ha permès al PSC assolir el govern de Catalunya, dels ajuntaments, dels consells comarcals... tot i treure uns mals resultats. El secret cal buscar-lo en els fruits d'allò que van saber sembrar fa anys: una imatge que associa socialisme a progressisme, una política d'aliances amb els partits d'esqueres més petits i, sobretot, la modificació de l'eix del debat polític a Catalunya. Ho reconeix obertament al seu blog (4-6-2007) el director de la Fundació Rafael Campalans, Albert Aixalà: "Com a partit hem fet una aposta des de fa ja uns quants

Una estratègia de més de 10 anys ha permès al PSC assolir molt poder tot i uns mals resultats

anys pel pacte tripartit. Fent-ho així, fins i tot quan no ens calia (...), hem creat una nova dinàmica a la política catalana. Hem aconseguit que l'eix principal de les eleccions hagi deixat de ser l'eix nacional, i que les majories polítiques es construïssin en base a l'eix dreta-esquerra. (...) És una estratègia de fons, aplicada amb consciència i determinació".

De fet, l'estratègia comença el 1996 quan, a partir de l'Olivera italiana, el líder del PSC, Raimon Obiols, teoritza sobre la unitat de les esquerres, un debat al qual s'afegeixen amb diferents graus d'entusiasme Ribó i Colom. Obiols, un dels cervells de la conveniència de trencar barreres entre les esquerres, ara proposa novament (ho va fer el 1997 al seu llibre *Nou segle, nou cicle*) repensar el socialisme català per acostar-lo a la ciutadania. Cal atribuir-li a ell l'èxit que avui permet al PSC inflar el pit i dissimular la seva feblesa estructural. Però el 1997 Obiols també advertia sobre el perill de l'abstenció i sobre el perniciós poder dels aparells dels partits. I en això, ningú no li va fer cas. ■